

12. Den skjutne Jan Swensson, Loyd hem
 med sig tar,
 och Läkaren redan besigt'adt —
 en kula ingången i brat — satt qwar —
 det skottet ej illa war rigtadt.

13. Och Presten och Domarn Herr Loyd
 refer till,
 hwad lag bjuder, det will han lida,
 och Enkan Jan Swenssons, han ock hjelpta will,
 sin dom nu Herr Loyd får afbida.

14. Af den nu beskripta, så sorgliga jagt
 olydnadens följd man kan skåda;
 om Swensson stått qwar, som befallt, på sin
 wakt
 han ej blifwit skjuten i wåda.

15. Nu sitter den Enkan, med barnena små
 i fattigdom, sörjer och gråter —
 men Gud henne styrke, Gud allt kan förmå,
 Gud hjelper, hugswalar, förlåter!

Wisa

om

Engelsmannen Herr Loyd,

som, under en Björn-jagt uti Dalarna
 i wåda, skjutit sin Jagt-kamrat

Jan Swensson.

Stockholm,
 Elméns och Granbergs Tryckeri, 1835.

Herr Loyd ifrån England till Sverige kom,
att nöjsamt och nyttigt der jaga,
och leka med rofdjuren först litet om,
se'n skinpelsen utaf dem taga.

2. Den jägaren är i vårt land väl bekant
för jagtåfventyren så många;
i skogar, i dalar, på berg och wid brant —
väl kan han båd' skjuta och fånga.

3. I Dalarnas härliga minnfära land,
med skogarna stora och tätta,
der lyfter den jägarn, med böfvan i hand
sin styrka mot björn-ram att mäta.

4. Emellan Tyngsjö-berget och Nārån i
en socken man Malung mänd' falla,
en holmader björn nu skall skjuten bli,
men kom ej den gången att falla.

5. Med Herr Loyd i följslag på den jagten
var

Elg, Utter, Jan Swensson den arme —
hur omifvår lifstid, vår dödsstund så snar,
O Gud öfwer os dig förbarme!

6. Wid holmningen, Loyd till Jan Swens-
son så sad':
"här skall du stå stilla med hunden;"

men Swensson ej lydde hwad Loyd honom bad,
olyckliger ock blef den stunden.

7. Herr Loyd, med de andre i holmningen
ser,

att Björn redan gräfmit der hade.
Swart skymlar i buskarne mera och mer,
Loyd ögat till böfvan nu lade.

8. O Gud dig förbarme! det smäll! —
samma stund
deråt, som Loyd skjutit han skådar
sin dristiga, trogna dreferade hund —
den synen ej godt nu bebådar.

9. "Hwad!" säger Herr Loyd, "hwad i
werlden jag sköt
min hund" — ack! det war mycket wårre:
"Si Elg du, jag tror att Jan Swensson jag
sköt,"
förbarme dig Gud och vår Herre!

10. Och jägaren slår sig för panna och bröst,
och ropar: "min wån har jag skjutit!"
och echo i bergen mångdubblar hans röst, —
han fasar wid blodet som flutit.

11. Herr Loyd kastar böfvan ifrån sig så
långt,
här vill han ej björn skjuta mera,
han klämmer sitt bröst, det blir honom för
trångt —
hwad gjort är, dock ändras ej mera.

12. Den skjutne Jan Swensson, Lloyd hem
med sig tar,
och Edkaren redan besigt'adt —
en kula ingången i brat — satt qwar —
det skottet ej illa war rigtadt.

13. Och Presten och Domarn Herr Lloyd
reser till,
hwad lag huder, det will han lida,
och Enkan Jan Swenssons, han och hjelpta will,
sin dom nu Herr Lloyd får afbida.

14. Af den nu beskripta, så sorgliga jagt
dydnadens följd man kan skåda;
om Swensson stått qwar, som befallt, på sin
makt
han ej blifwit skuten i wåda.

15. Nu sitter den Enkan, med barnena små
i fattigdom, sörjer och gråter —
men Gud henne styrke, Gud allt kan förmå,
Gud hjelper, bugswalar, förlåter!
